

MÁMA NENÍ SLUŽKA. MÁMA JE DÁMA.

Dneska jsem šel kolem cukrárny na Florenci, stál tam asi desetiletý kluk se svou mámou. U nohou měl skateboard a lízal zmrzlinu. Ona stála a zamilovaně se na něho dívala. Projdu kolem nich a najednou slyším, nech to Maťo, já ti to vezmu a jdeme.

Otočím se a vidím, jak se máma ohýbá, bere do ruky skateboard a jdou spolu pomalu k tramvaji. Ona na zádech batoh, v jedné ruce nákupní tašku, přes rameno kabelku, v druhé ruce skateboard. Vedle ní její Maťo v jedné ruce zmrzlinu... a to je všechno.

Já to prostě nedávám.

Můžete mi mámy prosím vás vysvětlit proč tak ochotně děláte služby svým dětem? Co to jako je za úchytku? A můžete mi tátové vysvětlit, proč nezasáhnete, když se něco podobného děje? Vidíme to všude kolem sebe: mámy ověšené jak vánoční stromky a vedle nich si radostně pohopsávají jejich úžasné děti. Nosí se tašky do školy, sportovní tašky na tréninky, batohy na výlety. Nosí se taky koloběžky a trojkolky. Tlačí se kola. Odnáší se nádobí.

Některé děti jsou jak novodobí šlechticové. Pan baron vstane, služebnictvo mu pomůže vysvléknout pyžamko, věci už má nachystané, pak mu pomůže obléknout. Pan baron stojí a čumí. Přejde do kuchyně, kde na něho čeká připravená snídaně. Nají se, napije, pak se zvedne a odejde. Služebnictvo po něm uklidí ze stolu. Hned po tom služka přeběhne do pokojíku a ustele. Před odchodem pana barona obuje a jede se do školky. Malý baron usedne do své sedačky v autě a nechá se přivézt systémem dveře – dveře k budově. Ale nejde jen o školkové děti. Desetiletí kluci si běžně nechávají utírat nosy, nasazovat čepice, zastrkávat tričko do kalhot, uklízet rozházené oblečení. Hrůza.

Cílem výchovy je přece samostatnost! Abych uměl čelit životu!

Mozek je šťastný, jenom když se snaží a usiluje!

Fakt jsme to zapomněli?

Vzpomínám na jednu mámu, která si na přede mnou vlastně jen tak mimochodem posteskla: ten náš kluk je šikovný, ve škole mu to jde samo. Akorát mě mrzí, že se mnou mluví jako se služkou. Chvilku bylo ticho. Nevěděl jsem, jestli do toho mám jít nebo ne. Ale pak jsem to řekl. No... když se k němu chováš jako služka tak se nediv, že s tebou potom mluví jako se služkou.

Byla překvapená. Divila se.

ONA TO PŘECE MYSLÍ DOBŘE.

Nemám to rád tuhle větu. Mámy to totiž vždycky myslí dobře. A pak se diví. Čemu se ale divíte? Vždyť jste si je to sami naučili. Proč jste to nechali zajít tak daleko? Mámy dělají služby a otcové nezasáhnou. Zpravidla proto, že si sami nechávají taky sloužit. Žena jim pere, vaří, uklízí, chystá svačiny. Muž přece chodí do práce! A pak doma po zásluze odpočívá. Ale žena taky chodí do práce. Ale doma má druhou směnu. A myslí to dobře. A ostatní se vezou.

Takže hošani (tím myslím všechny chlapy od tří do sedmdesáti): přestaňte se chovat jako nesamostatní choboti a nenechávejte si sloužit. Je to fakt trapné. Máma není služka, máma je dáma!

Otázka pro všechny chlapy, co bydlí v bytech: vyprali jste si a vyžehlili to, co máte právě na sobě?

Mámy: vaší největší předností je nekonečná otevřená náruč. Obětavost. Ale zároveň to může být taky vaše největší slabina. Nebezpečí. Umíte se chránit? A mohly byste už konečně začít? Protože jeden z největších úkolů ženy je přece rodinu naučit, co si k ní mohou dovolit a co už ne.

A ještě tu mám vzkaz pro tu mámu z Florence:

KAŽDÁ MÁMA BY MĚLA Z KLUKA VYCHOVAT RYTÍŘE. NE NESAMOSTATNÉHO BLBEČKA.